

Sygn. akt II Ka 425/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SSO Dariusz Półtorak SSO Krystyna Święcicka (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Andrzeja Michalczuka

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2015 r.

sprawy **K. P.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 177 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 6 maja 2015 r. sygn. akt II K 1050/13

utrzymuje wyrok w mocy; zasądza od oskarżonego K. P. na rzecz Skarbu Państwa 300 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 425/15

UZASADNIENIE

K. P. został oskarżony o to, że w dniu 17 czerwca 2013 r. w m. C. gm. B. spowodował wypadek w ten sposób, że jadąc motocyklem marki S. (...) o nr rej. (...) naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez jazdę w terenie zabudowanym z prędkością nie mniejszą niż 76 km/h przez co nie dostosował prędkości jazdy do panujących warunków drogowych na łuku drogi oraz wzniesieniu terenu ograniczającym pole obserwacji drogi oraz własnych umiejętności kierowania motocyklem i doprowadził do potrącenia przechodzącego przez jezdnię wraz z rowerem w sposób nieprawidłowy pieszego A. M., w wyniku czego doznał on obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy z otarciem naskórka okolicy skroniowej lewej, stłuczenia mózgu – podkorowo w obu płatach czołowych, rany okolicy kąta żuchwy, stłuczenia obu płuc skutkującego niewydolnością oddechową, otarcia naskórka okolicy nadbrzusza, złamania wyrostków poprzecznych kręgów lędźwiowych, rany łokcia lewego, złamania obręczy miednicy bez istotnego przemieszczenia, złamania górnej i dolnej gałęzi kości łonowej lewej, złamania masy bocznej kości krzyżowej po stronie lewej, złamania masy bocznej kości krzyżowej po stronie lewej ze szczeliną złamania przechodzącą na staw krzyżowo-biodrowy oraz trzon kości biodrowej lewej, masywnego stłuczenia uda lewego z rozległym krwiakiem,

rany podudzia lewego, otarcia naskórka podudzia prawego, które stanowiły ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 kpk,

tj. o czyn z art. 177 § 2 kk

Sąd Rejonowy w Garwolinie wyrokiem z dnia 06 maja 2015 r., sygn. akt II K 1050/13:

I. oskarżonego K. P. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 2 kk z tym, że ustalił, iż oskarżony jadąc w terenie zabudowanym z prędkością nie mniejszą niż 74,2 km/h w sposób umyślny naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym i za ten czyn na podstawie art. 177 § 2 kk wymierzył mu karę 1 / jednego/ roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 /trzech/ lat tytułem próby;

III. na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 100 /stu/ stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 /dziesięć/ złotych;

IV. na podstawie art. 42 § 1 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego na okres 1 /jednego/ roku zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w postaci motocykli;

V. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3000 /trzy tysiące/ złotych tytułem częściowego zwrotu kosztów sądowych, zwalniając go w pozostałym zakresie z obowiązku ich ponoszenia.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wniósł obrońca oskarżonego, na zasadzie art. 444 kpk w zw. z art. 425 § 2 kpk zaskarżając wyrok w całości na korzyść oskarżonego.

Na zasadzie art. 427 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 2 kpk wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów postępowania, a to:

I. art. 167 kpk poprzez zaniechanie uzyskania z ośrodków szkolenia kierowców informacji, czy któryś z instruktorów nauki jazdy był świadkiem zdarzenia do jakiego doszło w dniu 17 czerwca 2014 r. w miejscowości C., pomimo dopuszczenia z urzędu tego dowodu na rozprawie w dniu 12 grudnia 2014 r.

II. art. 389 § 1 kpk poprzez czynienie ustaleń faktycznych na podstawie opinii biegłego z zakresu eksploatacji i ruchu drogowego T. S., mimo, iż została ona wydana m.in. w oparciu o zeznania złożone przez oskarżonego jeszcze przed przedstawieniem mu zarzutów.

III. art. 624 § 1 kpk poprzez zasądzenie od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w wysokości 3000 zł, mimo, iż sytuacja materialna oskarżonego, jak też względy słuszności przemawiały za zwolnieniem oskarżonego z kosztów.

Nadto, na zasadzie art. 427 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 3 kpk wyrokowi temu zarzucił

IV. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia wyrażający się w uznaniu, iż do zderzenia motocykla i roweru doszło w okolicy osi jezdni, podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego oraz protokołu oględzin miejsca zdarzenia wynika, iż do zdarzenia musiało dojść bliżej prawej krawędzi jezdni.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie apelacyjnej nie stawił się oskarżony, o terminie zawiadomiony prawidłowo. Jego obrońca poparł wniesioną apelację i wniosek w niej zawarty, zaś prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie jest zasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań zaakcentować należy, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który sformułowany został jako ostatni w pisemnym środku odwoławczym po zarzucie obrazy przepisów postępowania wskazanych w art. 167 kpk, art. 389 § 1 kpk oraz w art. 624 § 1 kpk może zostać postawiony dopiero wówczas, gdy skarżący nie kwestionuje prawidłowości przebiegu postępowania dowodowego odnośnie budowania podstawy dowodowej orzeczenia, ani też dokonanej przez sąd oceny tych dowodów. Ze wskazanym błędem mamy bowiem do czynienia dopiero wówczas, gdy sąd ustalając stan faktyczny na podstawie całokształtu prawidłowo ocenionego materiału dowodowego pominął wynikające z niego okoliczności istotne w sprawie albo ustalił fakty, które wcale z tego materiału nie wynikają lub wynikają, lecz zostały przeinaczone (D. Świecki, Postępowanie odwoławcze w sprawach karnych. Komentarz. Orzecznictwo, Warszawa 2013, s. 174- 175). Wobec zakwestionowania przez obrońcę tak podstawy dowodowej orzeczenia, jak również w dalszej części tegoż uzasadnienia, rzetelności jej wartościowania, wystąpienie z zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych uznać należało za chybione.

Stwierdzić przy tym należy, iż Sąd Odwoławczy nie dopatrył się w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji jakiegokolwiek błędu. Ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie zostały poczynione w oparciu o dwie niezależne opinie biegłych z zakresu ruchu drogowego, z których wynika, iż do przedmiotowego zdarzenia przyczynił się zarówno oskarżony jak i pokrzywdzony. Obie opinie zawierają analogiczne wnioski: ustalenie, iż pokrzywdzony wymusił pierwszeństwo dla kierującego motocyklem oskarżonego oraz to, iż oskarżony prowadząc motor z prędkością przekraczającą 70 km/h nie miał możliwości wyhamowania i uniknięcia wypadku, a możliwość taką miałby, gdyby poruszał się z dopuszczalną prędkością w terenie zabudowanym, określoną na 50km/h. Także miejsce przedmiotowego wypadku usytuowane w pobliżu osi jezdni zostało ustalone w oparciu o opinię biegłego T. D., specjalisty posiadającego wieloletnie doświadczenie w zakresie ruchu drogowego. Analiza przebiegu zdarzenia została poparta dokumentacją fotograficzną, stosownymi obliczeniami, symulacjami oraz wynikającymi z nich szkicami sytuacyjnymi. Wynika z nich, iż w pobliżu osi jezdni w chwili zderzenia znajdowała się przednia część roweru pokrzywdzonego, w pobliżu prawej krawędzi jezdni tylna część roweru. Opinia ta jest jasna, pełna, pozbawiona sprzeczności, słusznie uznana została zatem za obiektywną i wiarygodną. Ustalenia faktyczne poczynione na jej podstawie są prawidłowe także w ocenie Sądu Odwoławczego.

Za nieuzasadniony należało uznać również zarzut obrazy art. 167 kpk, jaki miałby polegać w ocenie obrońcy oskarżonego, na zaniechaniu uzyskania przez Sąd I instancji z ośrodków szkolenia kierowców informacji, czy któryś z instruktorów nauki jazdy był świadkiem zdarzenia do jakiego doszło w dniu 17 czerwca 2013 r. w miejscowości C., pomimo tego dopuszczenia z urzędu tego dowodu na rozprawie w dniu 12 grudnia 2014 r. Z zarzutem tym nie sposób się zgodzić. Sąd I instancji w celu przeprowadzenia tegoż dowodu wydał stosowne zarządzenia, które miały przyczynić się do ewentualnego ustalenia świadka zdarzenia. Jak wynika z analizy akt przedmiotowej sprawy, zarządzenia te zostały wykonane z należyłą starannością. O tym czy w sprawie niniejszej istniała możliwość uzupełnienia materiału dowodowego, zadecydowały jednak obiektywne, niewielkie możliwości przeprowadzenia tegoż dowodu. Dodać przy tym należy, iż nie jest znane ani nazwisko domniemanego świadka, ani jego adres zamieszkania, ani nazwa szkoły nauki jazdy, w której miałby być zatrudniony. Nie wiadomo także czy w ogóle miałby on być zatrudniony w szkole jazdy w G., czy też w innej miejscowości – S., W., czy w W.. Niewykluczone jest także, iż osoba ta już nie żyje, przeprowadziła się lub zmieniła miejsce pracy. Nadto, Sąd Okręgowy w Siedlcach uznał, iż bezpośredni świadek tak poważnego wypadku jaki miał miejsce w przedmiotowej sprawie, posiadający z racji wykonywanego zawodu szczególną wiedzę o obowiązkach wynikających z uczestniczenia jako świadek w wypadku drogowym, którego mógłby podać istotne okoliczności, z pewnością skontaktowałby się z właściwą jednostką Policji. Wobec wszelkich powyższych okoliczności zarzut obrazy art. 167 kpk uznano za chybiony.

Na uwzględnienie nie zasługiwał także zarzut obrazy art. 389 § 1 kpk, który w ocenie obrońcy oskarżonego miałby polegać na poczynieniu przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych na podstawie opinii biegłego z zakresu eksploatacji i ruchu drogowego T. S., mimo, iż została ona wydana m.in. w oparciu o zeznania złożone przez oskarżonego jeszcze

przed przedstawieniem mu zarzutów. Rzeczywiście w w/w opinii (k. 232-240) zasięgniętej jeszcze w postępowaniu przygotowawczym są przytoczone twierdzenia K. P. jakie podawał on bezpośrednio po przedmiotowym zdarzeniu, aczkolwiek pokrywają się one i wynikają także wprost ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, m.in. zeznań świadków, protokołów oględzin miejsca zdarzenia, dokumentacji fotograficznej oraz poczynionych na ich podstawie stosowanych obliczeń i wyliczeń biegłego. Dodać przy tym należy, iż w niniejszej sprawie Sąd I instancji dopuścił w postępowaniu sądowym dowód z opinii innego biegłego z zakresu ruchu drogowego i techniki samochodowej T. D. Biegły ten w swojej opinii uwzględnił odmienne wyjaśnienia oskarżonego m.in. co do prędkości z jaką się poruszał, składane w postępowaniu sądowym, pomijając całkowicie zgodnie z zakazem dowodowym zeznania składane przez K. P. w postępowaniu przygotowawczym kiedy posiadał on jedynie status świadka (k. 474-485). Niezależnie od zeznań czy też wyjaśnień K. P., z wniosków końcowych obu w/w opinii wynika, iż w momencie przedmiotowego zdarzenia poruszał się on motorem z prędkością przekraczającą 70 km/h.

Jak wskazuje Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 września 2004 r., sygn. akt III KK 465/03 w żadnym wypadku nie można podzielić stanowiska, że opinia pisemna sporządzona przez biegłego w toku postępowania przygotowawczego jest wadliwa właśnie z tego powodu, że uwzględnia zeznania złożone przez obecnego oskarżonego mającego wówczas status świadka. Tylko ten dowód w owym czasie istniał i biegły był nie tylko uprawniony, ale także zobowiązany go uwzględnić, dokonując ustaleń okoliczności wypadku komunikacyjnego i oceniając to zdarzenie. Natomiast już w toku prowadzonego dochodzenia, a ostatecznie w toku rozprawy, należało zobowiązać biegłego do zapoznania się z wyjaśnieniami podejrzanego i oskarżonego i do oceny ich treści z punktu widzenia wiadomości specjalnych biegłego (LEX nr 126685).

Zaznaczyć przy tym należy, iż biegły T. S. nie został zapoznany z wyjaśnieniami oskarżonego po zmianie jego statusu w niniejszym postępowaniu i nie mógł dokonać oceny ich treści z punktu widzenia wiadomości specjalnych, aczkolwiek dokonał tego biegły z zakresu tej samej specjalności T. D. zarówno w swojej opinii pisemnej (k. 474-484), jak również w ustnej opinii uzupełniającej złożonej na rozprawie głównej w dniu 29 kwietnia 2015 r. (k. 512v-513). Wnioski obu opinii są niezwykle zbliżone. Obie opinie podlegały również ocenie Sądu zgodnie z art. 7 kpk (zasadą swobodnej oceny dowodów) z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Wobec powyższego, nie może być mowy o tym, iż uchybienie treści art. 389 § 1 kpk, choć w istocie zaistniało w niniejszej sprawie, miało wpływ na treść orzeczenia. Nadto, wskazać należy, iż Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku sam zasygnalizował, iż uznanie opinii T. S. za wiarygodną nastąpiło mimo tego, iż została ona oparta na zeznaniach K. P., kiedy posiadał on jeszcze status świadka. Sąd Rejonowy zdawał sobie zatem sprawę z zaistniałego uchybienia, jednakowoż słusznie założył, iż nie będzie miało ono wpływu na treść wydanego rozstrzygnięcia, czemu wobec wskazanych wyżej rozważań Sądu Okręgowego nie sposób odmówić słuszności.

Za nieuzasadniony uznano także zarzut obrazy art. 624 § 1 kpk. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego słusznie wyroku wskazał, iż obciążając K. P. obowiązkiem uiszczenia kosztów sądowych do wysokości 3.000 (trzech tysięcy) złotych miał na uwadze to, iż nie był on jedynym współsprawcą zaistniałego wypadku. Jednocześnie zgodzić się należy z Sądem I instancji, iż brak jest podstaw do zwolnienia oskarżonego z kosztów sądowych w wyższym wymiarze. Oskarżony jest młodym, zdolnym do wykonywania pracy zarobkowej, bezdzietnym, nieposiadającym nikogo na swoim utrzymaniu kawalerem. Ukończył studia wyższe inżynierskie. Posiada także znaczny majątek w postaci kilkudziesięciohektarowego gospodarstwa rolnego, hoduje kilkadziesiąt sztuk bydła oraz trzodę chlewną. Kwota 3.000 złotych nie jest w realiach niniejszej sprawy wygórowana, nie przekracza możliwości majątkowych i zarobkowych oskarżonego. Może być przez niego uiszczona chociażby w systemie ratalnym w myśl art. 49 kkw. w zw. z art. 206 § 2 kkw.

Mając zatem na uwadze powyższe rozważania, wobec bezzasadności zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego oraz niestwierdzenia uchybień określonych w art. 439 kpk i 440 kpk, podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze, Sąd orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), obciążając nimi oskarżonego K. P..

Z tych względów, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.